יצב גבלת עמים למספר בני ישראל
כי חלק יהוה עמו יעקב חבל נחלתו
ימצאהו בארץ מדבר ובתהו ילל ישמן
יסבבנהו יבוננהו יצרנהו כאישון עינו
כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף
יפרש כנפיו יקחהו ישאהו על אברתו
יהוה בדד ינחנו ואין עמו אל נכר
ירכבהו על במותי ארץ ויאכל תנובת שדי
וינקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור
חמאת בקר וחלב צאן עם חלב כרים ואילים
בני בשן ועתודים עם חלב כליות חטה
ודם ענב תשתה חמר וישמן ישרון ויבעט
שמנת עבית כשית ויטש אלוה עשהו
וינבל צור ישעתו יקנאהו בזרים
בתועבת יכעיסהו יזבחו לשדים לא אלה
אלהים לא ידעום חדשים מקרב באו
לא שערום אבתיכם צור ילדך תשי
ותשכח אל מחללך וירא יהוה וינאץ
מכעס בניו ובנתיו ויאמר אסתירה פני מהם
אראה מה אחריתם כי דור תהפכת המה
בנים לא אמן בם הם קנאוני בלא אל
כעסוני בהבליהם ואני אקניאם בלא עם
בגוי נבל אכעיסם כי אש קדחה באפי

[illegible]

[illegible]
מחוללך
מחללך

באחסנא עלאה עממיא בפרשותיה
בני אנשא קיים תחומי עממיא
למנין בני ישראל: ארי חולקא
דיי עמיה יעקב עדב אחסנתיה:
ספיק צרכיהון בארע מדברא
בית צחונא אתר דלית מיא אשת
אשריינון סחור סחור לשכינתיה
אלפינון פתגמי אוריתיה נטרינון
כבבת עיניהון: כנשרא דמחיש
לקניה על בנוהי מתחופף מפריס
גדפוהי מקבילהון מנטילהון על
תקוף אברוהי: יי בלחודיהון עתיד
לאשריותהון בעלמא דהוא עתיד
לאתחדתא ולא יתקיים קדמוהי
פלחן טעון: אשרינון על תקפי ארעא
אוכלינון ביזת סנאיהון יהב להון בזת שליטי
קרוין ונכסי יתבי כרכין: יהב להון
ביזת מלכיהון ושליטיהון עם עותר רברביהון
ותקיפיהון עמא דארעהון אחסנתהון
עם פטים חיליהון ומשריתהון ודם גבריהון
אתאשד כמיא: עתר ישראל ובעט אצלח
תקוף קנא נכסין שבק פלחן אלהא דעבדיה
ארגיז קדם תקיפא פרקיה: אקניאו קדמוהי
בפלחן טעון בתועבתא ארגיזו קדמוהי
דבחו לשידין דלית בהון צרוך דחלן
דלא ידעונון חדתן דמקריב אתעבידא
דלא אתעסקו בהון אבהתכון: דחלת
תקיפא דיברך אתנשיתא שבקתא
פלחן אלהא דעבדך: וגלי קדם יי
ותקיף רגזיה מדארגיזו קדמוהי
בנין ובנן: ואמר אסליק שכינתי
מנהון גלי קדמי מה יהי בסופהון
ארי דרא דאשני אנון בני א
דלית בהון הימנו: אנון אקניו
קדמי בלא דחלא ארגיזו קדמי
בטעותהון ואנא אקנינון בלא
עם בעמא טפשא ארגזנון: ארי
קדום תקיף כאשא נפיק מן קדמי
ברגז שיציא עד שאול ארעיתא
אסית ארעא ועללתה שיצי עד

[illegible]
[illegible]
שבטים דמי
ישר': ומיהו
חלקו [illegible]
עמיה רבית ישר'
ובית יעקב
[illegible]
ואחסנתיה:
יסבבנהו [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ירכיב יתהון
על [illegible]
ויניק יתהון
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]: וחלב
[illegible]
[illegible]
עם [illegible]
[illegible]
[illegible]
עם [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]:

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

מירוח יוחפ. אלא מחופף נוגע
ואינו נוגע. מסיני בא וזרח משעיר הו'
מהר פארן. אלוה מתימן יבא
הרי ארבע רוחות. יפרש כנ'
יקחהו. כשבא להטילן ממקום
למקום אינו נוטלן ברגליו כשאר
עופות. לפי ששאר עופות
יריאים מן הנשר שהנשר
אינו ירא אלא מן החץ. לפיכך
נוטלן על כנפיו. אומ' יכנס
החץ בי ולא בבני. אף הק' ואשא
אתכם על כנפי נשרים כשנסעו
מצרים ורדפו אחריהם והשיגום
על הים היו זורקים חיצים
בהם ואבני בליסטראות ויסע
מלאך האלהים וגו' ויבא בין מחנה
מצרים וגו': יי בדד ינחנו במ'
[illegible] במדבר. ואין עמו אל נכר
לא היה כח לאחד מכל אלוהי
הגוים להראות כחו ולהלחם
עמהם. ורבותינו דרשוהו על
העתיד וכן תרגם אונקלוס ואני
אומ' דברי תוכחה הם להעיד
השמים והארץ שתהא השירה
לעד. על שסופן לבגוד ולא
זכרו הראשונות שעשה להם
ולא העתידות שהוא עתיד לעשות
להם. לפיכך צריך ליישב
הדבר לכאן ולכאן וכל
העניין מוסב על זכירות
עולם [illegible]
שעשה להם וכן עתיד לעשות
לזה היה להם לזכור:
ירכבהו על במותי ארץ. כל
המקרא כמשמעו. ירכבהו
על גבה שארץ ישראל
גבוהה מכל הארצות
ויאכל תנובות שדי. אלו
פירות ארץ ישראל שקלין
ומתבשלין מכל פירות הארצות
וינקהו דבש מסלע
שאמ' אדם אחד לבנו
בסיכני הבא לי קציעות מן
ועלה קציעות ומצא דבש

ושמן מחלמיש צור. אלו זיתים של גוש חלב
חמאת בקר וחלב צאן. זה היה בימי שלמה ש'
ויהי לחם שלמה. ע' עשרה בקר בריאים
ועשרים בקר רעים ומאה צאן: עם חלב
כרים. זה היה בימי עשרת השבטים ש'
ואוכלים כרים מצאן: עם חלב כליות חטה.
זה היה בימי שלמה. שנ' ויהי לחם שלמה
וגו'. ודם ענבים תשתה. בימי עשרת השבטי'
השותים במזרקי יין: במותי ארץ. לשון גובה:
שדי. כמו שדה: חלמיש צור. תוקפו וחוזקו
של סלע. כשאינו דבוק לחבה של אחרי ן
נקוד חלמיש וכשהוא דבוק נקוד חלמיש.

חמאת בקר. הוא שומן הנלקט על גבי החלב: וחלב
צאן. חלב של צאן. וכשהוא דבוק נקוד חלב מוסב ל
אותו: כרים. כבשים. ואילים. כמשמעו. בני בשן. אותן
שלבשן היו שמנים: כליות חטה. שיהיו חטין חלב
כליות וגדולין ככליות: ודם ענבים. היית שותה טוב
וטעם יין חשוב: חמר. יין. בלשון ארמי. חמר יין זה
שם דבר. אלא לשון משובח בטעם. ויטש לע' ועד
ישורון שהם המקראות האלו אחר תרגום אשרינון
על תקפי ארעא וגו': עבית. לשון עובי: כשית. כסית
כמו בחלב. כאדם ששמן מבפנים וכסלין נופלין
מבחוץ. וכן הוא אומ' ויעש פימה עלי כסל. כשית
ויש לשון כסל לשון כיסוי. כמו ותכסה קלון ערום ויש
כל כיסית דגש. זה שווה כמשקלות האחרים:
וינבל צור ישעתו. גנהו ובזהו כמו שנ' ואחוריהם אל

אל היכל יי' וגו'. אין נבלות גדולה מזו: יקניאוהו הבעירו
קנאתו ואפו: בתועבות. במעשה תועבים כגון
משכב זכור וכשפים. שנ' בהם תועבה: לא אלוה:
כתרגו' דלית בהון צרוך. אילו היה בהן צרוך לא
היתה קנאה כפולה כמות עכשיו: חדשים מקרוב
באו. אפילו האומות לא היו רגילין בהן. גוי שהיה
רואה אותם היה אומ' זה צלם יהודי: לא שערום
אבותיכם. לא יראו מהם. לא עמדה שערתם מפנ'
דרך שערות האדם לעמוד מחמת יראה. כך נדרש
בספרי. ויש לפרש עוד שערום לשון שעירים ירקדו
שם. שעירים הם שדים. לא עשו אבותיכם שע'
הללו: תשי. תשכחי. ורבותינו אומרין כשבא להטיב
לכם אתם מתישים כחו מלהיטיב
לכם: מחוללך. מוציאך מרחם. לשון חולל אילות:

חיל כיולדה: מה אחריתם. מה
תעלה בהן לבסוף: כי דור תהפוכ'
המה. מהפכין רצוני לכעס: לא
אמון בם. אין גידולי ניכרים בם
כי הוריתים דרך טובה וסרו
אמון. ל' ויהי אומן. נורטור
לא אמון בם. ל' אמונה. כי אמ'
שהרי אמרו בסיני נעשה ונשמע
ולשעה קלה בטלו אמנתם
ועשו את העגל: קנאוני. הבעי'
חמתי: בלא אל. בדבר שאינו אלוה
בלא עם. באומה שאין לה שם
הן ארץ כשדים. זה העם לא היה
[illegible] הוא אומ' [illegible] אמר נבל